

[06-10-2013]

Onder de brug ruikt de Leie nog sterker.

“Geroot vlas,” zegt ze en haar ogen blinken als ze vertelt over vroeger. We ademen diep. Pompen onze longen vol.

“Die geur mag je nooit meer vergeten. “ Ze glimlacht.

“Hier moet je hem bewaren,” en ze tikt op de plaats waar mijn hart zit.

“Waarom?” vraag ik.

“Omdat die geur nu van ons beiden is.”

Het water stroomt traag als olie. Donker en diep. Wij staan op de oever. Heel dicht tegen de rivier. Op een plaats met weinig groen, onder de brug. Zij groot en wat gebogen. Ik alweer gegroeid. Mijn hoofd past precies onder haar oksel. Dat hebben we zopas nog gemeten. Onze schaduw maakt lange, grijze figuren op de stenen wand. Mijn hand lijkt wel een riek. Ik heb benen als een reus.

Ik werp een kei. En nog een. Plat op het wateroppervlak. Ze stuiteren. Een, twee. Een, twee, drie. Zij zoekt de mooiste stenen voor mij uit.

We tellen samen. Daarna luisteren we naar de stilte die volgt op de laatste plons.

Ik gooi een handvol bladeren in het water. En nog wat twijgjes er achteraan. Ze blijven even drijven, voor het dikke water ze naar onder trekt.

“Kijk, stroomafwaarts,” zeg ik en ik wijs de richting aan. “Van Frankrijk naar Gent.”

“Je weet al veel,” knikt ze.

Het gewelf is donker. Ik zie witte lijnen. Ze kronkelen door elkaar. Spelen als wriemelende wormen. Het licht dat weerkaatst op het water, weet ik.

“Oehoe, oehoe” zingt mijn grootmoeder en ze lacht. Nog voor haar stem is gaan liggen, roep ik zo hard ik kan.

“Ahaa.” De brug antwoordt drie keer. Onze echo’s versmelten.

Daarna wordt het heel stil. De zon staat laag en het pad is nog lang.

“Kom,” fluistert ze en haar warme vingers omsluiten mijn kinderhand.

Mieke Vandromme